

ΑΝΘΡΩΠΟΣ – ΜΙΑ ΝΟΗΜΟΝΑ ΜΗΧΑΝΗ;

(μέρος 2^ο)

“Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης είθε να σας αγιάση ολοκλήρως, και να διατηρηθή ολόκληρον το πνεύμα σας και η ψυχή και το σώμα αμέμπτως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.” (Α Θεσσαλονικείς 5:23).

Τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότεροι επιστήμονες απομακρύνονται από την άποψη των υλιστών ότι ο άνθρωπος είναι απλώς «έναν υπολογιστής φτιαγμένος από κρέας» και ότι η συνειδητή σκέψη είναι αποτέλεσμα της καθαρά μηχανικής του λειτουργίας.

Υπάρχουν ατράνταχτα χειροπιαστά δεδομένα που δείχνουν ότι η συνείδησή μας, ο νους μας, ο εσωτερικός μας άνθρωπος υπερβαίνει τα όρια του εγκεφάλου. Ενώ αλληλεπιδρά και εκφράζεται με το σώμα μας, εν τούτοις έχει αυτοτέλεια και συνεχίζει να υπάρχει και μετά την παύση, προσωρινή ή μόνιμη, της λειτουργίας του εγκεφάλου.

Ένας από τους επιστήμονες που άλλαξε ριζικά άποψη επάνω στο θέμα αυτό είναι ο Wilder Penfield, που θεωρείται πατέρας της σύγχρονης Νευροχειρουργικής. Ξεκίνησε υποπτευόμενος ότι η συνείδηση με κάποιο τρόπο προέρχεται από τη δραστηριότητα του εγκεφάλου, στον οποίο οι συνάψεις (νευρικές συνδέσεις) μπορούν να διεγείρονται με το καταπληκτικό ρυθμό των 10.000.000.000.000.000 (10 τετράκις εκατομμυρίων) φορών το δευτερόλεπτο. «Κατά τη διάρκεια της επιστημονικής μου καριέρας, εγώ, όπως και άλλοι επιστήμονες, έχω αγωνιστεί να αποδείξω ότι ο εγκέφαλος είναι η εξήγηση για την ύπαρξη του νου», είπε.

Αλλά κατά τη διάρκεια διεξαγωγής εγχειρήσεων σε περισσότερους από 1000 ασθενείς που έπασχαν από επιληψία, ήλθε αντιμέτωπος με απτά στοιχεία ότι ο εγκέφαλος και ο νους είναι πράγματι ξεχωριστά πράγματα, αν και σαφέστατα συνεργάζονται και αλληλεπιδρούν μεταξύ τους.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται: «Σε ασθενείς που διατηρούσαν τις αισθήσεις τους ο Penfield διήγειρε ηλεκτρικά το κινητικό τους φλοιό στο μέρος που ήταν υπεύθυνο για τη κίνηση του ενός χεριού τους. Ταυτοχρόνως τους έλεγε να αντισταθούν σε αυτή την κίνηση. Ο ασθενής λοιπόν έβλεπε το ένα χέρι του να κινείται από τον ηλεκτρικό ερεθισμό του εγκεφάλου του και το έπιανε με το άλλο του χέρι για να το ακινητοποιήσει. Είχαμε λοιπόν στον ίδιο άνθρωπο το ένα χέρι κάτω από τον ηλεκτρικό ερεθισμό του εγκεφάλου να προσπαθεί να κινηθεί ενώ το άλλο χέρι κάτω από τη βούληση του ανθρώπου να το εμποδίζει. Τα δύο χέρια του ασθενούς πάλευαν το ένα εναντίον του άλλου».

Ο Penfield τόλμησε να δώσει την εξήγηση ότι ο ασθενής δεν διαθέτει μόνο εγκέφαλο, ο οποίος είναι υλικής υπόστασης και διεγέρθηκε ώστε να προκαλέσει κίνηση, αλλά επίσης μια μη υλικής υπόστασης πραγματικότητα, η οποία αλληλεπιδρούσε με τον εγκέφαλο.

Με άλλα λόγια ο Penfield κατέληξε να συμφωνεί με τον ισχυρισμό της Βίβλου ότι τα ανθρώπινα όντα είναι σάρκα και ψυχή-πνεύμα ταυτόχρονα.

Παρόμοια, ο καθηγητής φυσιολογίας του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, Sir Charles Sherrington, κάτοχος του βραβείου Νόμπελ και αναφερόμενος ως «μια διάνοια που έθεσε τα θεμέλια της γνώσης μας περί της λειτουργίας του εγκεφάλου και του νωτιαίου μυελού», δήλωσε 5 ημέρες πριν από το θάνατό του: «Για μένα πλέον, η μόνη πραγματικότητα είναι η ανθρώπινη ψυχή».

Επίσης ο John Eccles, διαπρεπής νευροφυσιολόγος και τιμημένος με βραβείο Νόμπελ καταλήγει στο ίδιο ύστατο συμπέρασμα. «Είμαι υποχρεωμένος», είπε, «να πιστεύω ότι υπάρχει κάτι το οποίο μπορούμε να αποκαλέσουμε υπερφυσική προέλευση του μοναδικού για το καθένα μας ενσυνείδητου νου ή εαυτό ή ψυχή».

Δεν χρειάζεται κάποιος να έχει τιμηθεί με το βραβείο Νόμπελ για να καταλάβει αυτές τις μεγάλες αλήθειες, αντιθέτως μάλιστα διότι **«Ο Θεός εις τους υπερηφάνους αντιτάσσεται, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν»** (1άκωβος 4:6).

«Είμαι συνετώτερος πάντων των διδασκόντων με· διότι τα μαρτύριά σου είναι μελέτη μου.» (Ψαλμός 119:99).

Συνεχίζεται...

Αλέκος Περάκης

Πηγή: Εφημερίδα «Χριστιανισμός», φύλλο Μαρτίου 2010